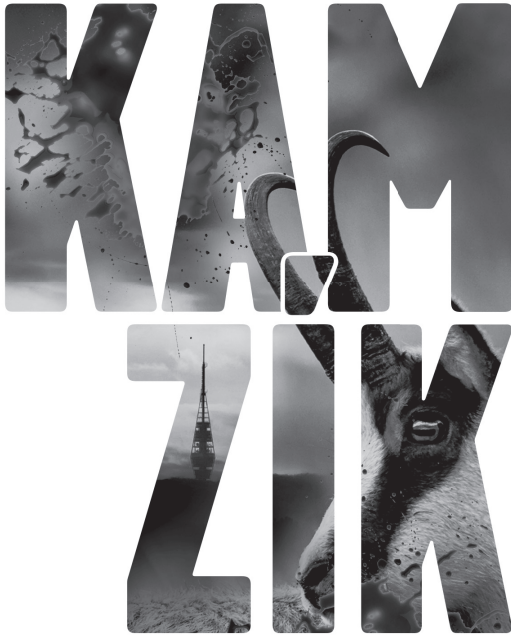

František
Kozmon

František
Kozmon

Text © 2023 by František Kozmon
Jacket design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9167-6

*Venujem Mirke, ktorá ma prichýli vždy,
keď prídem do Bratislavy.*

Prológ

Dávid práve zaspával na rozkladacom matraci, keď ho zrazu čiasa ruka zdrapila za vlasy a stiahla z provizórneho lôžka na betónovú podlahu. Keď sa pokúsil zdvihnúť hlavu, úder päšťou ho zasa zrazil k zemi. Nemusel ani vidieť svojmu útočníkovi do tváre, aby vedel, kto ho napadol.

Keď si naňho sadol a začal mu zväzovať ruky, Dávid sa ešte pokúšal brániť, no s každým pokusom akurát schytil ďalšiu ranu. Skončil kľačiac na studenej zemi s rukami zviazanými za chrbtom.

„Ako si ma našiel?“ spýtal sa, keď sa konečne dokázal zasa poriadne nadýchnuť.

Útočník mu venoval úsmev plný hnevu a nenávisti. Rozhliadol sa okolo seba. Nachádzali sa v malej štvorcovej búde postavenej z lacných tehál a betónu. Priestor osvetľovala malá lampa na baterky a atmosféru dotváral smrad výkalov vychádzajúci z vedra v kúte miestnosti. Útočníka pri tom pohľade naplo na vracanie.

Dávid sa musel do vedra vyprázdňovať už niekoľko týždňov. Na smrad si časom zvykol. Bola to malá cena za to, že zostával nažive. Zahľadel sa do nevraživých očí, ktoré naňho upieral muž, čo ho zajal. Ako dlho mu ešte dovoľí žiť?

„Kde to je?“ opýtal sa ho.

Dávid mlčal.

Odmenou mu bola tvrdá rana päťou do spodnej sánky. Skončil na zemi a v ústach pocítil pachuť krvi.

„Postav sa!“ zakričal útočník.

Dávid sa pokúsil pozbierať zo zeme, no so zviazanými rukami mu to šlo veľmi ťažko. Útočník s ním stratil trpezlivosť. Zdrpil ho za mikinu, vytiahol nahor a bez varovania mu zasadil druhý úder. Dávid sa zosypal na podlahu.

Tentoraz mu dal útočník dosť času na to, aby sa zdvihol bez jeho pomoci. Podarilo sa mu zasa si čupnúť, potom vyplul krvavú slinu. „Načo to bolo dobré?“

„Nebudem sa opakovať,“ vyštekol útočník výhražným tónom.

Dávid naďalej mlčal. Pamätal si položenú otázku, ale zároveň vedel, že keď ju zodpovie, za odmenu dostane guľku medzi oči.

Útočník dodržal svoj sľub, otázku už nezopakoval. Zato v pravidelných intervaloch uzemnil Dávída päťou; vždy mu dal len chvíľu na to, aby sa spamätal, pozbieral, a keď stále mlčal, znova ho udrel.

Dávid premýšľal, ako dlho to vydrží. Napokon to nebol on, koho hra omrzela ako prvého. Útočník zrazu prestal, zmeravel na mieste.

„Máš dosť?“ spýtal sa ho Dávid.

„Buď ticho!“ zasyčal pošepky.

Útočník mal dobré ucho. Aj Dávid konečne zachytil čiesi kroky prtláčajúce tenkú snehovú prikrývku. Nieкто sa k nim blížil.

Útočník vytiahol zbraň a schoval sa za dvere. Nech vojde ktokoľvek, je naňho pripravený.

14. januára 2019

Marek Wolf mal za sebou náročný deň. Únavu cítil na každom kroku, aj na krátkej ceste od výťahu k bytovým dverám. Keď zasúval kľúč do zámky, túžil len po rýchlej, efektívnej, ale hlavne horúcej sprche, po ktorej padne rovno do postele.

Michaela sedela za jedálenským stolom v kuchyni. Bola otočená chrbtom, tmavohnedé vlasy skrúcajúce sa do robustných vĺn jej splývali na pleciach. Chystal sa jej oznámiť svoje plány, no jediný pohľad na jej tvár mu vzal všetky slová. Obrátila sa k nemu s červenými uplakanými očami. Po okrúhlych lícach jej stekala maskara.

„Čo sa sta...?“ Než Marek dokončil otázku, Michaela sa naklonila tak, aby mu nebránila vo výhľade na stôl. Uvidel horu tabletiiek. Tabletiiek, ktoré sa mu ešte v decembri podarilo ukoristiť od dílera Dávida. Každá jedna tuba, krabička a nádoba. Ale ako ich všetky našla? Musela natrafiť na niektorú z jeho skrýš. Pozrela sa do záchodovej nádrže? Všimla si nebudaj nešikovne prišitú hlavu veľkého plyšového maca, ktorého dal Eme na narodeniny? Alebo potrebovala použiť niečo z jeho boxu s náradím? Zrejme náhodou objavila prvú, potom prehľadala celý byt. „Ako... kde?“ zahabkal Wolf, stále zaskočený situáciou, v ktorej sa bez varovania ocitol.

„Sadni si,“ odsekla Michaela namiesto odpovede.

Marek sa snažil vyčítať z jej tónu konkrétnu emóciu, no znel bez zjavného príznaku. Akoby z nej vyprchal život.

Wolf bol mimoriadne vysoký, plecnatý a dobre stavaný policajt, ktorý sa v práci bez zaváhania vrhal do nebezpečenstva, keď to bolo nevyhnutné. Nič ho nedokázalo ľahko vystrašiť. Zoči-voči nahnevanej žene si však pripadal malý a bezradný.

Keď si sadal, pokúšal sa s Michaelou nadviazať očný kontakt. Akoby sa situácia dala vyriešiť alebo aspoň odľahčiť bez slov. Nedala mu šancu, odvrátila pohľad.

Michaela mlčala. Zostávala obrátená k oknu. Možno aj ona chcela oddialiť neodvratiteľnú konfrontáciu. Čo už jej len môže povedať? Na čo sa vyhovoriť? Bude sa hrať na neviniatko alebo prizná farbu? Nech už spraví čokoľvek, rozhodla sa ešte predtým, ako vkročil do dverí.

Ako? To netušil. Niežeby nad tým nerozmýšľal. Zišlo mu to na um aspoň raz, niekedy aj viackrát denne. Keď sa vedľa nej zobúdzať, keď mu napísala správu, keď si zažehlali dobrú noc a zhasli svetlo v spálni. Nedokázal vydedukovať, ako zareaguje. Zbalí mu kufre a vyhodí ho z domu? Alebo ho podrží a pomôže mu dostať sa z tejto prekliatej závislosti?

Zrazu sa otočila a zahľadela sa mu priamo do očí. „Tak čo? Nemáš mi k tomu čo povedať?“

Marek chcel prehovoriť, ale zastrel sa mu hlas. Spomenul si na chvíľu, keď sa zobudil v nemocnici. Stála pri ňom, keď sa zotavoval zo strelného zranenia. Hrozilo, že sa viac nepostaví na nohy, a preto ju od seba sám odháňal. Možno je dobre, že ho odhalila. Aspoň môže prestať klamať a možno sa z toho konečne naozaj dostane. Po ničom inom netúžil. Možno predsa len ešte záleží na tom, čo povie. Opatrne zvažoval svoje slová.

„Vysvetlím ti to,“ začal genericky.

Michaela sa chladne uškrnula. „Hej? A ako mi vysvetlíš to dievča?“

Wolf stuhol od strachu. Na konci jej otázky mu srdce vynechalo jeden úder. Nemusela povedať nič viac. Presne vedel, o akom dievčati hovorí. O blondínke, ktorú našiel mŕtvu v Dávidovej posteli. Nešlo o neveru, ale o niečo oveľa horšie. Spratal miesto činu po vražde.

„A-ako? Ako to vieš?“ nechápal.

Michaela neodpovedala. Odpoveď nebola podstatná. Nezmenila by nič na tom, čoho sa Marek dopustil.

„Ja... napravím to. Sľubujem. Napravím to,“ dušoval sa.

Neveriacky krútila hlavou. Správal sa ako malý chlapec, ktorého mama prichytila, ako rozbil drahú vázu, snažil sa zahladiť stopy a na dôvažok sa i porezal. „Z basy asi ťažko.“

„Z basy?“ zopakoval, lebo mu to najprv nedochádzalo. „Nie, to by si nespravila. Neposlala by si na mňa policajtov.“

Jej pohľad svedčil o opaku. Bol plný zášti a vyzýval ho, aby zariskoval a ďalej spochybňoval jej slová. Naháňal mu strach.

Wolf zaspätkoval. Nemotorne vstal zo stoličky, ktorá sa prevrátila a hlučne dopadla na podlahu.

„Už sú na ceste. Ďaleko sa nedostaneš,“ vyhlásila Michaela bez kúska citu.

Marek sa napriek tomu ponáhlal preč. Chcel sa dať na útek, no dvere bytu sa otvorili zvonku. Na chodbe stáli jeho kolegovia z kriminálnej polície, mieriaci naňho zbraňami. Pomaly zdvihol ruky nad hlavu, klesol na kolená.

„Je koniec,“ šepol Wolf, zmierený s osudom.

Zavrel oči, vtom padol nečakaný výstrel.

Wolf sa strhol zo spánku. Najskôr sa ubezpečil, že je doma vo svojej posteli. Pozrel nabok, Michaela ležala vedľa neho. Hoci v šere videl len hrubé obrysy jej tela oddychujúceho pod perinou, počul jej tichý, no hlboký dych.

Utrel si pot z čela a uvedomil si, že je celý spotený. Vstal z postele, srdce mu stále bilo ako na poplach. Už aj tak nezaspí. Prešiel do kuchyne, nalial si pohár vody. Vypil ho na jeden dúšok, s druhým sa vybral do špajzy. Musel si čupnúť, aby spoza zaváranín vytiahol svoje tajné zásoby. Najprv zapil jednu, potom aj druhú tabletku. Čoskoro mu prestalo byť zle.

Vrátil sa do kuchyne, kde sa odohrala scéna z jeho nočnej mory. Aj teraz si dokázal vybaviť Michaelin pohľad plný sklamaní a hnevu. Stôl, na ktorom ešte pred chvíľou našiel vyložené všetky svoje tabletky, radšej obišiel oblúkom.

Cez okno uprel pohľad na spiacu Petržalku. Chodníky osvetľovali pouličné lampy, ich svetlo znásobila bieloba tenkej vrstvy čerstvo napadnutého snehu. V panelákoch ponorených do tmy sa svietilo iba kde-tu. Po ceste prefrčalo auto, ktoré rozhodne nedodržiavalo maximálnu povolenú rýchlosť. Do svitania zostávalo ešte niekoľko hodín.

Wolf sa zahľadil do diaľky. Niekde tam, medzi tmou a pouličnými svetlami, stál panelák, kde sa dopustil svojej najväčšej chyby. V snahe dostať sa k liekom, od ktorých bol už mesiace závislý, vpadol na miesto činu. Nezachoval sa ako policajt ani ako slušný občan. V strachu z následkov radšej spratal dôkazy o svojej prítomnosti a ušiel ako zbabelec.

Ďalšie týždne sa zobúdzal v obavách. Každý deň čakal, že im na oddelení pristane prípad vraždy mladej plavovlásky, ktorú mal nahlásiť on sám. Pod blondínkou, ktorú našiel s nožom v hrudi, akoby sa zľahla zem. Mohla

to byť dobrá správa. Znamenalo to, že sám unikol spravodlivosti.

To však Marekovi nestačilo, lebo spravodlivosti unikal aj jej vrah. Odvtedy sa kriminalistický operatívce ani jednu noc poriadne nevyspal, lebo ho v snoch mátal osud neznámej obete. Posledná nočná mora bola len vyvrcholením strachu, v akom žil celý čas.

Zaťal päste a zaškrípal zubami. Takto nemôže ďalej žiť. Najradšej by sa zbavil závislosti, ale na to už bolo neskoro. Ak by sa mu aj podarilo prestať užívať tabletky proti bolesti, už sa nevyvaruje chýb, ktorých sa dopustil. Na okamih mal pocit, že existuje len jediná cesta, ako ich napraviť a uľaviť svedomiu – prizná sa k tomu, čo spáchal.

Prudko pokrútil hlavou. Nie, nechce prísť o všetko. Musí existovať aj iný spôsob.

Wolf zašiel do detskej izby, ktorá bola najbližšie k ich spálni, aby skontroloval Emu. Škôlkarka spala obklopená zbožňovanými plyšovými zvieratami, sotva pre ňu zostalo miesto na postieľke. Mala privreté viečka, anjelské črty tváre, lemované kučeravými vlasmi, zvýrazňovali nebadateľné pehy a nos drobný ako gombík. Michaelina dcéra síce nebola jeho, no Marek ju ľúbil azda viac než vlastnú. Zaprisahal sa, že ju bude navždy ochraňovať. Nesmie raňiť ju ani jej mamu.

V tej chvíli Wolf vedel, čo musí spraviť. Musí dosiahnuť spravodlivosť, ktorej pred časom zabránil. Aby uctil pamiatku znesvätenej obete bez mena.

Po tomto rozhodnutí konečne pocítil aspoň náznak pokoja. Teraz už zaspí. No ešte predtým, než si zasa ľahne, skontroluje aj Patrika. Jeho nevlastný brat bol síce takmer dospelý, no on ho spoznal až ako chlapca v puberte. Po smrti ich mamy si ho vzal do starostlivosti a zastal sa úlohy náhradného otca.

Nakukol do Patrikovej izby. Na stole zbadal kresby, na ktorých Patrik pracoval pred večerou, a pohoršilo ho porozhadzované špinavé oblečenie, ktoré si nenašlo cestu do koša na bielizeň, no brata v posteli nenašiel.

Najprv sa zľakol, potom ho ovládol hnev. Ako sa Patrikovi podarilo vypariť z domu bez toho, aby si to všimol? Veď ešte spolu večerali. Následne sa zavrel v izbe, aby si dokončil domáce úlohy. Marek mu prišiel zaželať dobrú noc, keď sa chystal spať. Patrik vtedy už zasa sedel nad svojimi kresbami. Kázal mu, aby dlho neponocoval, lebo má na druhý deň školu. Mladší brat mu predsa len nejakou prešiel cez rozum. Musel sa vypariť, keď ostatní zaspali.

Wolfovi bolo jasné, že so spánkom sa môže definitívne rozlúčiť.

Skončil na gauči s prekríženými rukami a bez pohybu čakal, až kým sa neozval štrngot kľúčov v zámke.

Patrik sa nemotorne vpotácal do chodby. Hrubú zimnú bundu mal rozopnutú, tvár červenú a svetlohnedé vlasy, ktoré si nechával narásť, mastné a spotené. Zjavne sa niekde dobre zabavil. Jeho krok bol neistý a pohyby nekoordinované. Nemusel ani zažínať svetlo, aby bolo jasné, že má vypité, no hneď ako uvidel Mareka, od ľaku takmer vytriezvel.

„Čo robíš hore? Nemôžeš spať?“ spýtal sa zmätene.

„Ty sa pýtaš mňa? Kde si bol?“ oboril sa Marek na brata. „Netvrď mi, že si sa len potreboval vyvetrať.“

„Stretol som sa s chalanmi,“ priznal Patrik.

Jeho úprimnosť Wolfa ešte viac vytočila. „V noci? Čo sú to za stretávky? Dobré vieš, že sa máš pýtať, keď chceš ísť večer von. A uprostred týždňa? Zajtra máš školu! Čo ti to vôbec zišlo na um?“ Od rozčúlenia si miestami prestal dávať pozor na tón hlasu.

„Hovor tichšie, zobudíš baby,“ upozornil ho Patrik.

„Ty ma ešte budeš poučovať?“ Marek ešte viac zvýšil hlas, než si uvedomil, že má pravdu. „Ty ma budeš poučovať? Myslíš si, že toto ti len tak prejde?“ zopakoval pošepky.

„Už ma nemôžeš obmedzovať! Tento rok budem mať osemnásť.“

„Ak ešte raz začneš s historkou, že nie som tvoj otec a nemám ti čo rozkazovať, zobudím Elu, nech ti ukáže, čoho je schopná nahnevaná žena, ktorá nie je tvoja mama!“ syčal Wolf rozčúlene.

„Čo spravíš? Dáš mi zaracha?“ pýtal sa Patrik pochybovačne.

„Presne tak, máš zaracha. Dva mesiace,“ rozhodol Marek.

Patrik ho opäť vysmial. „Kto vám bude chodiť po Emku do škôlky, keď nebudete stíhať? Miša býva v práci do večera a ty tiež. Robiť bejbysiterku, na to som vám dobrý, čo?“

„Ja po ňu budem chodiť. A aj po teba.“

„Tak to chcem vidieť, ako dlho ti to vydrží.“

„Ešte jedno slovo a vezmem ti aj mobil,“ vyhrážal sa Marek bratovi.

Patrik bol pripravený ďalej protestovať, no nechcel prísť o telefón. Rezignovane vykročil do svojej izby.

„Patrik,“ zastavil ho Wolf.

Otočil sa.

„Vysvetlíš mi, prečo si sa opil uprostred týždňa?“

Patrik mykol plecami. „Myslel som si, že už nemám povedať ani slovo.“

„Prestaň žartovať. Pýtam sa vážne,“ dožadoval sa Wolf odpovede.

„Vážne neviem.“

„Ja ti nechcem zle. Tvoja mama bola alkoholička. Nezabúdaj, ako skončila. Chceš tak dopadnúť aj ty?“ pripomenul mu.

„Ty nezabúdaj, že to bola najprv tvoja mama,“ kontroval mu Patrik.

Na to už Wolf nezareagoval. Patrikove slová zaľali do živého viac, ako si vôbec dokázal predstaviť. Áno, ich mama bola alkoholička, a nielen to. Okrem alkoholu holdovala aj tabletkám.

15. januára 2019

Wolf v tú noc už nezaspal. Do svitania zostávali len dve hodiny a on ich strávil plánovaním ďalších krokov. Premýšľal nad Patrikom, akoby nemal dosť vlastných problémov. Presviedčal sám seba, že v bratovom prípade sa nemá čoho obávať. Že ide iba o bežný pubertálny výstrelok, akých sa za svojej mladosti dopúšťal aj on.

Napokon sa rozhodol, že Michaele o Patrikovom vyvážaní zatiaľ nič nepovie. Všimol si, že sa medzi nimi postupne rodí istá animozita. Ona nechápala jeho sarkastické poznámky, jemu nevyhovoval jej systém a potreba udržiavať neustály poriadok – nielen v byte, ale aj v ich životoch. Marek si, naopak, vážil, že v Michaele našiel osobu, ktorá nastolí rovnováhu v jeho chaose. Väčšinou.

Patrik mal však pravdu, nebude jednoduché zatajiť, že mu v noci zakázal vychádzky z domu. Hlavne preto, že to bol práve Wolfov nevlastný brat, kto v posledných týždňoch najčastejšie chodil po Emu do škôlky. Wolf nebol až takým fanúšikom poriadku. Rozhodol sa, že sa s tým vyrovná neskôr. Nateraz to skúsi uhrať na obe strany.

Zalial kávu, pripravil raňajky, a skôr než zobudil Michaelu, skontroloval Patrika, ktorému priniesol svoj osvedčený nápoj po preflámovanej noci.

„Čo hlava?“ spýtal sa ho starostlivo.

„V pohode,“ tvrdil Patrik, hoci z toho, ako vraštil tvár, sa dalo vyčítať, že mu je zle.

„Dnes ťa hodím do školy,“ oznámil mu starší brat.

„Ty si to s tým domácim väzením myslel vážne?“

„Čudujem sa, že si to pamätáš. Prišiel si slušne nacen-ganý,“ podpichol ho Marek. „Keď už sme pri tom, bude lepšie, keď to zostane medzi nami. Tak nevymýšľaj a se-kaj dobrotu.“

„Nechceš to povedať Ele? Prečo? Aj tak si myslí, že som nevychovaný pankhart,“ poznamenal Patrik ironicky.

„Nehovor tak,“ zahriakol ho Wolf. „Vypi toto a vychys-taj sa. O dvadsať minút vyrážame.“

Cestou do spálne Marek zašiel po kávu a tanier s chlad-núcou omeletou. „Raňajky do postele,“ oznamoval, keď otváral dvere.

Michaelu však už v posteli nenašiel. Práve si zapínala kostýmové nohavice obopínajúce bujné krivky. „Na ra-ňajky nemám čas. Meškám, o deviatej mám byť na súde. Prečo si ma nezobudil?“

„Meškáš? Do deviatej času dost,“ ubezpečoval ju Marek.

„Najprv sa ešte musím zastaviť vo firme.“

Wolf chápavo prikývol. Vedel, že Michaela je odovzda-ná svojej práci. Obdivoval ju za to. Predovšetkým preto, že jej hlavnou motiváciou neboli peniaze, ale dobro klien-tov. Samozrejme, ani trochu im neprekážalo, že popritom aj dobre zarába.

„Vezmem Emu do škôlky,“ ponúkol sa.

Prekvapene naňho pozrela. „Patrik nemôže?“

Wolf sa na okamih zháčil. Musí jej klamať. Žiaľ, ne-bude to jediné klamstvo, ktorého sa v ich vzťahu do-pustí. Ale dá sa zamlčaná pravda považovať za lož? Pre-svedčený, že to nie je to isté, ju volil aj v tomto prípade. „Mám čas.“

„Ďakujem, si poklad,“ pobožkala ho Michaela na ceste k dverám.

Núkal jej tanier s omeletou. „Zjedz aspoň trochu. Dal som si extra záležať, aby tam neboli žiadne škrupiny.“

Zasmiala sa a vzala si od neho aspoň šálku s kávou.

Marek šiel zobudiť Emu a zároveň dojedal omeletu, ktorú si sám navaril. Napokon mu predsa len medzi zubami zaškrípala škrupina z vajca.

Z bytu nevyrazili o dvadsať minút, ako predpovedal Marek. Zdržali sa, lebo Eme sa už nepáčili šaty, ktoré si večer nachystala do škôlky.

Keď ju odovzdával do rúk pani učiteľky, zazvonil mu telefón. Skontroloval displej, číslo patrilo krajskému oddeleniu bratislavskej kriminálnej polície, to nemohol ignorovať.

„Hej,“ oslovil nervózne Patrika, ktorý zatiaľ čakal v aute. „Trafiš do školy, však?“

„Robíš si srandu? Ráno trvalo celú večnosť, kým sme sa vymotali. Ak pôjdem busom, budem meškať na prvú hodinu.“

Wolf si hrýzol spodnú peru. „Kurník, musíš mať školu tak ďaleko?“

„Robota?“ dovtípil sa Patrik. „Pekne sa začína ten môj zarach.“ Vystúpil z auta a vzal si školský batoh zo zadného sedadla.

Marek ho zastavil. „Hodím ťa, sadaj naspäť, robota počká.“

Wolf dorazil na miesto činu ako posledný, ale aspoň dodržal sľub, ktorý dal Patrikovi. Brata vyložil pred školou, a aby mu pripomenul jeho trest, rozlúčil sa dôraznými slovami: „Po škole nikam nechod', prídem po teba.“

Zaparkoval neďaleko adresy, kam ho poslali z kraj-
skej kriminálky. Pokyny z dispečingu boli ako zvyčaj-
ne veľmi stručné – prepadnutie a vražda v klenotníctve.
O to čudnejšie sa mu zdalo, že ho neposlali do žiadneho
nákupného centra alebo Starého Mesta, ale na sídlisko
v Karlovej Vsi.

„Kde si? Myslel som si, že už neprídeš,“ oslovil ho kolega
a kriminalista Adam Vanek, keď ho videl prichádzať. Dlhé
čierne vlasy si zopol gumičkou do chvosta ako vždy, keď sa
vybral na miesto činu. Hoci mal oblečenú bundu aj čiapku,
líca aj nos mu vyštípala zima. Zjavne čakal vonku už nie-
koľko minút.

„Aj tebe pekné dobré ráno,“ pozdravil sa Wolf a podal
mu papierový pohár s čerstvou kávou. Rozhodol sa, že
keď už mešká, aspoň to kolegovi vynahradí. „Pozor, ešte
je horúca.“

„Dík, ale ja kávu veľmi nepijem,“ odmietol Vanek.

Marek nezaváhal a napil sa sám. „Tak hovor, čo tu má-
me? Prečo ste museli zavolať práve mňa?“

„Aha,“ dovtípil sa Vanek. „Tak preto si sa neponáhľal.
Ozbrojené prepadnutie končiacie sa smrťou nie je pre ka-
pitána Wolfa dosť dobré, čo?“

„Tak som to myslel,“ pritakal.

„Ale máš dnes rannú, nie?“ uisťoval sa Adam.

Marek prikývol. „Čo zatiaľ vieme?“

„Prepad sa odohral v skorých ranných hodinách ešte
pred otvorením obchodu, čo je dosť zvláštne.“

„Kedy otvárajú?“

„Až o deviatej, telefonát na stodvanástku prišiel...“
Vanek rýchlo skontroloval svoje poznámky, „presne o se-
dem osemnásť.“

„Prečo prišla predavačka do práce tak skoro?“ čudoval
sa Wolf.

Vanek mykol plecom. „Netuším. Môžeme sa spýtať majiteľa, či o tom niečo vie. V každom prípade sa páchatel musel dostať dovnútra spolu so zamestnankyňou klenotníctva. Takže je možné, že šlo o čistú náhodu. Prechádzal okolo, bolo skoré ráno, na ulici nikto, uvidel ju odomykať dvere a využil príležitosť.“

„Alebo tu na ňu vyčkával,“ pomenoval druhú možnosť Marek.

„Tak či tak,“ pokračoval kriminalista, „dostali sa spolu dovnútra, kde s najväčšou pravdepodobnosťou došlo k zápasu. Padol výstrel, obeť skončila na zemi, páchatel spanikáril a ušiel.“

„Takže obeťou je predavačka?“

Vanek prikývol. „Volá sa Alexandra Pekníková, vek dvadsaťjeden rokov, v klenotníctve pracovala skoro dva roky. Našiel ju jeden z obyvateľov bytovky, býva na prvom poschodí hneď nad klenotníctvom. Počul, že sa niečo deje, a prišiel skontrolovať obchod. Páchatela už na mieste činu neprichytil.“

„Mám sa vôbec ísť pozrieť dovnútra?“ váhal Wolf.

„Ty máš fakt potrebu dať ostatným najavo, že tento prípad je pod tvoju úroveň?“

„Nie, jasné, že nie. Len... vieš, pred chvíľou som raňajkoval,“ vyhovárал sa Wolf vzápätí. „No dobre, poďme na to.“

Vanek pokrútil hlavou. „Aby som ti to uľahčil, svedka, čo našiel obeť, aj majiteľa som na mieste už vypočul a oboch poslal na riaditeľstvo, kde si ich prevezme vyšetrovateľ.“

Wolf najprv skontroloval nápis nad dverami. Anglický názov zlatníctva sa dal voľne preložiť do slovenčiny ako *Klenoty pre kráľovnú*. Obchod využíval spoločné priestory jedného zo štvorposchodových panelových domov.

„Aké obraty už len môže mať zlatníctvo na sídlisku?“ spýtal sa polohlasne.